

[Valdemar Thomsen.]

Afløsning vil foregaa uden vor Bistand ogsaa ved denne Lejlighed, maaske tilmed ved Mænd, som inderst inde glæder sig over den Rentestigningspolitik, som Regeringen er slaaet ind paa. Nej, vi rejser Spørgsmaalet for sammen med det langt overvejende Vælgerflertal at give Udtryk for en dyb Skuffelse over, at Landets Regering fuldkommen synes at have mistet Forstaaelsen af, hvad en tidssvarende økonomisk Politik maa gaa ud paa; vi gør det for om muligt i Tide at faa bremset op for den Tendens, der fører i Retning af utaaelige Tilstande for Befolkningens brede Lag.

Som en Bombe, tør jeg nok sige, virkede Nationalbankens Meddelelse om, at Diskontoen fra og med Torsdag den 19. November 1936 forhøjedes med $\frac{1}{2}$ pCt. til 4 pCt. og af Laan til $4\frac{1}{2}$ og 5 pCt. Efter at Regeringspartierne nu gennem mange Aar har levet højt paa og vundet Tilslutning til Kravet om Rentesaenkning, maa man forstaa, at en saadan Meddelelse navnlig efter de Udtalelser, som den højtærede Statsminister fremsatte paa det berømte Møde i Studenterforeningen om Rentespørgsmaalet, maatte komme som en stor Overraskelse og som en dyb Skuffelse ikke alene for de Tusinder af Vælgere, der i Tilid til, at Løftet om Rentesaenkning var alvorligt ment, havde stemt for Regeringspartierne, men ogsaa, som sagt, for mange, mange andre Vælgere i andre Partier, som paa dette Punkt var enige med Regeringen. Endnu under Valgkampen forud for Landstingsvalget føg det ved Vælgermøderne med Beskyldninger fra Regeringspartiernes Repræsentanter mod Venstre og de Konservative for, at disse Partier var Skyld i, at Konverteringen ikke blev gennemført, og det fremhævedes tillige udførligt, hvordan de to Partier ved at forhindre Opretholdelse af Loven om Rentenedsættelsen i Banker og Sparekasser havde indledet en Rentestigningspolitik.

Allerede i Fjor fulgte Regeringen og Nationalbanken det Eksempel, der var givet. Det skete gennem den store Diskontoforhøjelse, som man forsøgte — og aabenbart med Held — at give L. S. Skylden for. Nu er alle sikkert klar over, at denne Beskyldning var det rene Hykleri med det smukke Formaal at skube Ansvaret fra sig og for foreløbig at dække over den Kendsgerning, at der i Regeringspartierne hersker diametralt modsatte Anskuelser angaaende det overmaade vigtige Problem, som Rentespørgsmaalet og Pengepolitikken maa siges at være.

To modgaaende Strømninger er der utvivlsomt i Socialdemokratiet paa det Omraade. Paa den ene Side har vi Manden med den næsten uindskrænkede Magt, Nationalbankens Førstedirektør, fhv. Finansminister Bramsnæs, ortodoks besat af Guldmentalitet. For ham er Maalet med alle til Raadighed staaende Midler at holde de nuværende Vekselkurser, saa ske i øvrigt, hvad der vil. Paa den anden Side møder vi den yngre Generation med det friske, det fordomsfrie Syn paa Tingene, men desværre, selv om de maaske er talstærke, er de i hvert Tilfælde endnu uden egentlig Indflydelse, men altsaa Mænd, der i Virkeligheden deler min og min Gruppes Anskuelse med Hensyn til Maalet for vor Pengepolitik, som vi mener maa være det at gøre Erhvervslivet rentabelt og, naar det er sket, at holde et konstant Prisniveau og et roligt Lønniveau samt at begrænse Profitmulighederne med det Formaal at faa det økonomiske Liv til at fungere normalt og tvinge Arbejdsløsheden ned i Nærheden af Nulpunktet.

Efter det, der er sket, maa man gaa ud fra, at Regeringen deler den Bramsnæs'ske Opfattelse, som ellers er forladt af Gud og Mennesker, men Problemet er saa vigtigt, Interessen i Befolkningen saa levende, at Regeringen nødvendigvis og anstændigvis maa give et klart og udtømmende Svar paa vort Spørgsmaal. Da det er den højtærede Handelsminister, der som kgl. Bankkommissær har Pligt til at overvaage, at Nationalbanken opfylder sine Forpligtelser, har vi ment det mest rimeligt, at det bliver Handelsministeren, der besvarer vort Spørgsmaal. Det er Handelsministeren, der ifølge § 2 i Valutaloven slutter Overenskomst med Nationalbanken om de Vilkaar, som Banken er underkastet. Det hedder udtrykkeligt i denne Paragraf, at Banken maa forpligte sig til at handle i Overensstemmelse med den kgl. Bankkommissær med Hensyn til Handelen med Valuta og de dermed i Forbindelse staaende Forhold. Ingen er vel saa frimodig at ville paastaa, at Diskontoforhøjelsen ingen Forbindelse har med hele Valutasituationen. Det maa da være Handelsministeren, der har det parlamentariske Ansvar for den skete Diskontoforhøjelse, og derfor spørger vi Ministeren: Hvad er Regeringens Bevæggrunde til gennem den foretagne Diskontoforhøjelse at gaa ind for en Rentestigningspolitik?

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Kjærboel): Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har sammen med de